

talelser; derom vil ingen i denne Sal, som nogen Sinde har været til Vælgermøder, være i Tvivl.

Det maa i øvrigt forbygge, at Ministeren har været i Stand til allerede i Aften at tage Stilling til Skotøjsforslaget. Thi det, vi i sin Tid har hørt fra Ministeriets Side, var dette, at Ministeriet kunde ikke tage Stilling til de enkelte Industrier, før disse Forhold var færdigbehandlet i det Udvalg, som er nedsat under Ledelse af Dr. Federspiel, og saa vidt mig bekendt, er Skotøjsindustriens Forhold ikke færdigbehandlet. Det er jo ikke mere end et Par Maaneder siden, at man blev færdig med Tekstilindustrien, saa det kan vel ikke være muligt, at man er færdig. Ikke desto mindre hører vi i Aften den højtærede Handelsminister tage Stilling og tage meget bestemt Stilling til Skotøjsindustriens Forhold, og derfor maa jeg spørge: Er det saaledes, at Betænkningen er afgivet med Hensyn til dette Forhold? Og hvis den er afgivet, hvorfor er den da ikke omdelt til Tingets Medlemmer, som sikkert med Interesse vilde have gjort sig bekendt med den?

Dernæst spørger jeg Ministeren nu for tredje eller fjerde Gang: Hvorfor vil Ministeren ikke møde her og med Tal — hvori han jo er saa stærk — dokumentere det, som er Paastanden, at Toldbeskyttelsen bevirker højere Løn og bevirker højere Prisniveau? Det er disse Beviser, som jeg Gang paa Gang har bedt Ministeren om at fremføre, men forgæves. Jeg spørger nu: Er Ministeren nu i Stand til at gøre det? Hvorfor vil han da forholde os disse Oplysninger? Eller maa jeg forstaa Ministerens Tavshed saaledes, at han ikke er i Stand dertil? Men det forekommer mig, at Ministeren maa svare.

Ministerens talte om, at Ministeriets Erhvervspolitik var den eneste positive Erhvervspolitik. Ja, herom er jeg ikke i Stand til at have nogen Mening, thi jeg kender ikke Ministeriets Erhvervspolitik, og derfor vil jeg gerne høre, hvilken denne Politik er. Jeg har hidtil spurgt om det adskillige Gange, men heller ikke paa dette Spørgsmaal har jeg faaet Svar. Det er derfor muligt, at Ministerens Udtalelse er rigtig, men det er ikke muligt at afgøre i Aften, om den er det.

Ministerens sagde om de Toldsatser, som er foreslaaet gentagne Gange, at de vilde virke som Importforbud, og dette blev sagt med saadan en vis Rædsel i Stemmen overfor Begrebet Importforbud. Nu kan dette ikke være egnet til at rejse Haarene paa Venstres Hoveder, thi i 1922 gennemførte Venstre, en Regering, der i alle sine væsentlige Bestanddele var identisk med den, der

nu sidder, et Forslag om Importregulering netop for Skotøj og paa et Tidspunkt, da Importen uimodsagt er angivet at have været mindre skæbnesvanger for Industrien, end den nuværende er. Derfor vender jeg tilbage til det Spørgsmaal: Hvorfor er det, som var rigtigt i 1922 og 1923, som var en befriende Daad den Gang, nu utilladeligt? Hvorfor er det, der den Gang virkede styrkende paa det borgerlige Samarbejde, da Regeringen foreslog det, nu en Svækkelse af det borgerlige Samarbejde, naar vi kommer og foreslaar noget lignende? Regeringen maa ikke stille os større Gaader, end vi kan løse.

Nu sagde Ministeren ganske vist, at Situationen i 1922 var en anden; der var kun to nødstedte Industrier i 1922. (*Afbrydelse*). Der afbrydes fra Ministerbænkene, at det sagde Industriraadet. Maa jeg da spørge, hvorfor Indenrigsministeren knyttede til Forslaget den Bemærkning, at hermed maatte det være slut, det kunde ikke nytte noget, at man kom fra andre Industrier og bad om noget tilsvarende! Hvorfor knyttede man denne Bemærkning til, naar ingen andre Industrier var i den Situation? Dette er en Gaade, og jeg beder stadig om, at man ikke stiller flere Gaader op, end Tilværelsen i sig selv rummer.

Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. Himmelstrup, har ogsaa fundet, at Situationen var en anden nu end i 1922, og der opstaar da det Spørgsmaal: Er Situationen da blevet en anden i de sidste Maaneder? Dette besvarede Venstres Ordfører før med, at det var den ikke, ikke i de sidste Maaneder, og saaledes maa jeg ogsaa forstaa den højtærede Handelsministers Udtalelser; det er ikke netop de sidste Maaneder, som har skabt Forskellen mellem Tilstanden i 1922—23 og nu, og saa spørger jeg: Var den højtærede Statsminister, da han afgav sin Udtalelse om, at han var villig til at overveje det, da ikke klar over denne Situationens Forskellighed? Situationen er en anden, siger man saa tidt fra Venstres Side, thi nu er alle Erhverv nødstedte. Men forhindrer dette, at man skrider til en Foranstaltning, der virker som en Lettelse? Og det vil jo dette Forslag gøre. Det vil virke som en Lettelse, thi ingen kan dog tvivle om, at de arbejdsløse er en Byrde for Samfundet, som maales ikke blot ved den Arbejdsløshedensunderstøttelse, der udbetales, men hvis Omfang er langt større, og som kommer til at hvile paa de Folk, hvis Interesser man mener særlig at varetage ved at modsætte sig disse Forslag, ikke blot nu, men ud i en lang Fremtid med en Tynge, som langt overvejer den Tynge, der bliver